

Φόρος Εισοδήματος

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Η απόφαση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων να κατέλθουν σε δίωρη παγκύπρια στάση εργασίας για το φόρο εισοδήματος στις 4 του Ιούνιου, σε τριώρη στις 18 και σε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων αργότερα - αν δεν σταματήσει η κωλυσιεργία της κυβέρνησης - σημαδεύει ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός για την εργατική τάξη της Κύπρου.

Κι αυτό γιατί, παρα την πολυ μικρή χρονική διάρκεια της στάσης, είναι η πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια που καλούνται οι εργαζόμενοι σε ενιαία πάλη για διεκδίκηση αιτημάτων τους.

Η εργατική τάξη πρέπει, λοιπόν, να αγκαλιάσει με ενθουσιασμό αυτή την απόφαση να λάβει μαχητικά μέρος στις πικετοφορίες που προγραμματίζονται και να απαιτήσει από τις ηγεσίες των συντεχνιών να προχωρήσουν αποφασιστικά στην κήρυξη μιας 24ωρης Γενικής Απεργίας με κύριες αιχμές την καταδίκη της αντεργατικής πολιτικής της κυβέρνησης και των εργοδοτών και την διεκδίκηση όλων των αιτημάτων των εργαζομένων. Μόνο μέσα από τέτοιες κινητοποιήσεις τόσο οι εργαζόμενοι όσο κι οι καπιταλιστές θα συνειδητοποιήσουν την ακαταμάχητη δύναμη της εργατικής τάξης. Μόνο έτσι θα μπει φραγμός στα χτυπήματα που ετοιμάζουν ενάντια στους εργαζόμενους.

Σήμερα το ζήτημα του Φόρου εισοδήματος είναι ένα από τα πιο πολυσυζητημένα προβλήματα μέσα στη εργατοπαλληλική τάξη. Η Κυβέρνηση αθετεί τις συμφωνίες για τροποποίηση του συντελεστή από το 1981. Από το 1981 και κάτω από την πίεση των συντεχνιών η Κυβέρνηση υποχρεώθηκε να μελετήσει τις τροποποιήσεις όμως το

μόνο το οποίο κάμνει είναι να μεταθέτει κάθε χρόνο την υλοποίηση του. Έτσι φτάσαμε από το 1981 στο 1984 με την Κυβέρνηση να ζητά κι άλλη αναβολή για το 1985!

Από το 1981-84 όμως ο πληθωρισμός ανέβηκε στα 22% και ο φόρος εισοδήματος έγινε πραγματικά αβάστακτο βάρος για τους άμους των μισθοσυν-

τηρήτων. Οι προτάσεις που πρόβαλε το Υπουργείο Οικονομικών μέσα στο Φθινόπωρο του 83 αντι να στοχεύουν στην ανακούφιση των εργαζομένων είχαν σαν κύριο χαρακτηριστικό την αύξηση των εσόδων του κράτους από 49 εκ. το 83 σε 60 εκατ. το 84.

Συνέχεια στη σελ. 2

Ελληνικές Χημικές Βιομηχανίες: - Ε.Μ.Ε.

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ — ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Η Σοσιαλιστική Έκφραση ήταν το μοναδικό έντυπο που ζήτησε πολύ πριν γίνουν οι απολύσεις στο εργοστάσιο Λιπασμάτων την έγκαιρη δημοσίευση των εκθέσεων των εμπειρογνομώνων και της ΕΜΕ για τη βιωσιμότητα του εργοστασίου ενώ ταυτόχρονα απαιτούσε τον διαχειριστικό έλεγχο της εταιρείας με συμμετοχή των συντεχνιών και των εργαζομένων στην εταιρεία. Αυτή η θέση βρήκε μεγάλη απήχηση ανάμεσα στους εργάτες, οι συντεχνιακοί ηγέτες, όμως, (ΠΕΟ-ΣΕΚ) που είχαν και την δύναμη και τις δυνατότητες αρνήθηκαν να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Κι όχι μόνο αυτό. Δέχτηκαν τελικά τις απολύσεις και το κλείσιμο του εργοστασίου χωρίς καν να έχουν δημοσιευτεί τα σχετικά πορίσματα. (Μέχρι σήμερα δεν έχουν επίσημα δημοσιευτεί).

Δέχτηκαν αβασάνιστα να ριχτούν γύρω

στους 470 (σίγουρα θα υπάρξουν κι άλλες αλυσιδωτές επιπτώσεις) στους δρόμους -σε μια περίοδο αυξημένης ανεργίας- και να κλείσει ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια της Κύπρου (όπου έγιναν επενδύσεις πάνω από £22 εκατ.) χωρίς καν να ζητήσουν να δουν πάνω σε ποιά βάση πάρθηκε αυτή η απόφαση - χωρίς έστω να απαιτήσουν δημόσια έρευνα για εξακρίβωση των ενόχων.

Η «Χαραυγή» του ΑΚΕΛ, την οποία οι εργαζόμενοι αναμένουν να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αρκέστηκε σε μια περιστασιακή δημοσιογραφία και έφτασε να δημοσιεύει -πρώτη και χωρίς σχόλια- την είδηση για πιθανή απόδοση της

εταιρείας σε ιδιώτες -οι οποίοι έχουν καλύτερα μέσα για εξαγωγή των λιπασμάτων!!!

Κι όλα αυτά τη στιγμή που εκκρεμεί στη Βουλή το θέμα του ελέγχου ολόκληρης της Ε.Μ.Ε. και της από-

Συνέχεια στη σελ. 5

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Κοινοτικές Εκλογές: Ανάλυση αποτελεσμάτων — Συμπεράσματα.
- ΚΕΒΕ: Οι εργοδότες στην επίθεση
- Αντάρτικο
- Ελλάδα — Τουρκία
- Αγγλία — Γερμανία

Οι επιλογές Κληρίδη και η επιλογή των αστών

Η συνέντευξη Κληρίδη στον «Κήρυκα» (27.5.1984) είναι η πρώτη σοβαρή επιθετική κίνηση του ΔΗΣΥ ενάντια στην Κυβερνητική πολιτική για το κυπριακό από την ανακήρυξη της Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η κίνηση γίνεται αμέσως μετά το συνέδριο του ΔΗΣΥ όπως δεν είναι τυχαίο που παράλληλα στην Ελλάδα κορυφώνεται η σύγκρουση Αβέρωφ-Παπανδρέου πάνω στο ίδιο θέμα.

Η συνέντευξη Κληρίδη περιστρέφεται κύρια γύρω από τις «τρεις επιλογές» που το συνέδριο του ΔΗΣΥ εξουσιοδότησε την ηγεσία του κόμματος να συζητήσει με την Κυβέρνηση: Πόλεμος, Διεθνοποίηση, Συνομιλίες. Χαρακτηριστικά «το Συνέδριο δεν απεφάσισε ποίαν από τις τρεις επιλογές» θέλει την ηγεσία ν' ακολουθήσει. Αυτό φυσικά είναι σε κάποιο βαθμό ρητορικό γιατί πέρα από τη «θετική» εντολή του συνεδρίου υπάρχει και η «περιοριστική» εντολή:

«Η περιοριστική εντολή του κόμματος ήτο να μη γίνει ο Δημοκρατικός Συναγερμός συνεργός μιας πολιτικής, της οποίας το κύριο χαρακτηριστικόν θα είναι η συλλογή ψηφισμάτων και η αναμονή εν όψει μιας δήθεν διεθνοποίησης που θα λύσει το πρόβλημα μας, ενώ στην πραγματικότητα θα οδηγούσε στην διχοτόμηση».

(Κήρυκας 27.5.1984)

Έτσι η Διεθνοποίηση δεν είναι «επιλογή»: αν δεν απορρίπτεται, τουλάχιστον περιορίζεται η σημασία της σε βοηθητική δράση. Απομέ-

νουν δυο «επιλογές»: Πόλεμος και Συνομιλίες. Ανάμεσα σ' αυτές δεν έδωσε «περιοριστική» εντολή το συνέδριο. Οι δυο αυτές «επιλογές» εκφράζουν τις δυο βασικές εκφράσεις της πολιτικής του Συναγερμού. Από τη μια η υστερική εθνικιστική προπαγάνδα, στην οποία στηρίζει κύρια τη μαζική του βάση, οδηγεί στην προοπτική του πολέμου. Από την άλλη ο «ρεαλισμός» του Κληρίδη, που αντανακλά τα άμεσα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί, οδηγεί στην προσπάθεια για διευθέτηση με οποιουσδήποτε όρους. Έτσι, αφού η ηγεσία του κόμματος κατάφερε να πάρει και επίσημα από το συνέδριο μια ουσιαστικά ανοιχτή εξουσιοδότηση να κάμει ότι θέλει, παραμερίζει την μια «επιλογή», τον πόλεμο, και μένει με την επιλογή των συνομιλιών.

Οι «επιλογές» Κληρίδη δεν είναι παρά μια νέα μορφή τοποθέτησης του Κληρίδη «ρεαλισμού». Είναι η ίδια πολιτική που δημιούργησε την πράσινη γραμμή, είναι η πολιτική που συμβούλευε συμβιβασμό με την Ελληνική Χούντα και την ΕΟΚΑ Β, η πολιτική που έφερε τον Κληρίδη στην προεδρία μετά τον Σαμψών. Είναι ακόμα αυτή πολιτική που ήθελε την αποδοχή του σχεδίου Γκιουνές, που έκαμε πραγματικότητα τον πληθυσμιακό διαχωρισμό και στις μυστικές συμφωνίες με τον Ντενκτάς.

Όταν ο Κληρίδης διώχτηκε από το κυβερνητικό κύκλωμα και δημιούργησε τον Συναγερμό σαν κόμμα αντιπολίτευσης αυτή η πολιτική μπήκε στο ψυγείο. Οι ηγέτες της δεξιάς κατάλαβαν πως είχαν χάσει το παιγνίδι και προσάρμοσαν την πολιτική τους ανάλογα. Άρχισαν να περιμαζεύουν τα σκόρπια κόμματα της δεξιάς με δημοκρατικά και εθνικά συνθήματα, ακόμα και με κοινωνικές

Συνέχεια στη σελ. 7

Γ. Συνέλευση ΚΕΒΕ: Οι εργοδότες προετοιμάζουν επίθεση Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΕΠΙΤΕΘΕΙ ΕΝΩΜΕΝΗ

Στην πρόσφατη Γενική Συνέλευση του Κυπριακού Εμπορικού Βιομηχανικού επιμελητηρίου (ΚΕΒΕ) — που μαζί με την ΟΕΒ αποτελούν τις κύριες οργανώσεις των εργοδοτών — ο Πρόεδρος του ΚΕΒΕ κ. Αβρααμίδης μας έδωσε μια καλή γεύση του πως σκέφτονται οι καπιταλιστές και πως προετοιμάζουν το κλίμα για μια σκληρή αντεργατική επίθεση που ελπίζουν να τους βγάλει από τα οικονομικά αδιέξοδα στα οποία οδηγείται ο Κυπριακός καπιταλισμός.

Μπροστα σ' αυτή την προετοιμαζόμενη επίθεση η εργατική τάξη πρέπει να ενωθεί σ' ένα συντεχνιακό Κογκρέσσο και να αντιτάξει τη δική της ανεξάρτητη πολιτική και πρόγραμμα που θα μας βγάλει από τα αδιέξοδα και θα σπρώξει την κοινωνία μπροστα.

Στην συνέλευση του ΚΕΒΕ — που έγινε στις 9 του Μάη — ο κ. Αβρααμίδης προσπάθη να μεταφέρει όλα τα βάρη της οικονομικής κρίσης στους εργαζομένους. Αφού διαπιστώνει ότι το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο, το μεγάλο εξωτερικό χρέος, το δημόσιο χρέος είναι τα πιο σοβαρά καρκινώματα σήμερα της οικονομίας, προχωρη στο να ζητά από τους ίδιους τους βιομήχανους να αναπτύξουν την τεχνολογία και τις εξαγωγές τους αλλά από την άλλη ζητά από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις να περιορίσουν τα αιτήματα στο ύψος της παραγωγικότητας και να δεχτούν να τροποποιηθεί το τιμαριθμικό.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ

Ο κ. Αβρααμίδης πολύ έξυπνα προσπαθεί να συνδέσει τις υποδείξεις του για άφξηση της παραγωγικότητας με την εφαρμογή νέας τεχνολογίας σε σύνδεση με τους μισθούς προσπαθώντας να παραπλανήσει. Γιατί ακριβώς η παραγωγικότητα είναι άμεσα συσφασμένη με την τεχνολογία αλλά οι εργάτες δεν έχουν καμία σχέση με αυτή.

Η παραγωγικότητα δεν εξαρτάται από τον ίδιο τον εργαζόμενο. Στο εργοστάσιο δεν είναι ο εργάτης που καθορίζει τον ρυθμό παραγωγής αλλά οι μηχανές, η ποσότητα και η ποιότητα των μηχανών που έχει στα χέρια του ο εργάτης.

Γι' αυτό δεν είναι ο εργάτης που θα αποφασίσει να εισάξει και να επενδύσει σε νέα τεχνολογία για περισσότερη παραγωγή αλλά ο κεφαλαιοκράτης.

ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΑΝΕΡΓΙΑ

Όμως οι κεφαλαιοκράτες, επειδή ακριβώς δεν έχουν αυτή τη διάθεση για επενδύσεις, καταφεύγουν στη λύση των απολύσεων για να διαφύλαξουν τα κέρδη τους και να αυξήσουν την παραγωγικότητα.

Όσο για την ανεργία στην οποία καταδικάζεται η εργατική τάξη ο κ. Αβρααμίδης δεν μας κρύβει ότι θα καταφύγουν και σ' αυτή αν χρειαστεί.

Στην παράγραφο με τίτλο «Διαπιστώσεις» διαβάζουμε:

«Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις αναγνωρίζουν ότι αν δεν περιφρουρηθεί και ενδυναμωθεί η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, αν δεν γίνουν νέες παραγωγικές επενδύσεις και αν δεν ανατραπεί η πτωτική τάση που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στο ρυθμό άφξης της παραγωγικότητας όχι μόνο δεν θα δημιουργηθούν νέες εφκαιρίες απασχόλησης για το εργατικό δυναμικό αλλά αντίθετα θα περιορισθούν οι υπάρχουσες θέσεις εργασίας και θα ανακοπεί η συνεχής βελτίωση του εισοδήματος των εργαζομένων».

Παρακάτω υποδεικνύει στις συντεχνίες ότι επιβάλλεται η

«αναστολή οποιανδήποτε απαιτήσεων για παράπερα βελτίωση των μεριδίων στο Εθνικό εισόδημα. Συγκεκριμένα το φαινόμενο που παρατηρήθηκε τα τελευταία χρόνια να υποβάλλονται και να ικανοποιούνται μισθολογικά αιτήματα που πέρα του ρυθμού βελτίωσης της παραγωγικότητας και εν πάση περιπτώσει εκτός των δυνατοτήτων της οικονομίας με οποιοδήποτε μέτρο και αν αυτά κριθούν δεν πρέπει να επαναληφθούν».

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟ

Πιο κάτω για την τιμαριθμική αναπροσαρμογή διαβάζουμε:

«Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις θα πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια και να αναλάβουν εκστρατεία διαφώτισης ώστε να γίνει αντιληπτό από όλους τους εργαζομένους ότι ο θεσμός της αφτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής με τη σημερινή του μορφή, όχι μόνο αντιμάχεται οποιαδήποτε προσπάθεια για δημιουργία συνθηκών σταθερότητας στο γενικό επίπεδο τιμών και για μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος αλλά υποσκάπτει και τον κοινό στόχο για βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων και υπηρεσιών μας για την δημιουργία ευνοϊκού επενδυτικού κλίματος για άφξηση της απασχόλησης. Οι Κύπριοι εργαζόμενοι θα πρέπει να

είναι εφτυχεις γιατί η χώρα μας είναι μεταξύ των λίγων που εξακολουθούν να εφαρμόζουν την αφτόματη τιμαριθμική συναρμογή. Τούτο όμως δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να βελτιώσουμε το θεσμό όταν αποδεδειγμένα υπονομεύει την οικονομία και μακροπρόθεσμα θα βλάψει και τους ίδιους τους εργαζομένους» (!:)

Δεν μας τα λέει λοιπόν καθόλου καλά ο κύριος πρό-

εδρος του ΚΕΒΕ.
Όπως είδαμε πιο πάνω οι μισθοί δεν έχουν καμία σχέση με την παραγωγικότητα, αυτό είναι αποκλειστική ευθύνη των κεφαλαιοκρατών. Όσον αφορά την οικονομία αυτή δεν μετράται αν πάη καλά η όχι από το μερτικό της εργικής τάξης αλλά από τα κέρδη που βγάζουν οι κεφαλαιοκράτες από τις πλάτες των εργαζομένων.

Το να μας ζητούν και άλλες θυσίες είναι σαν να μας

λέν «λιμοκτονάτε εσεις για να παχύνουμε κι άλλο εμείς».

Το τιμαριθμικό καταχτήθηκε με πολλούς αγώνες και θυσίες και άρχισαν οι αγώνες από το 1944 ακριβώς για να ισοσταθμίζονται οι μισθοί με την άφξηση των τιμών και του πληθωρισμού που ακριβώς αυτοί οι παράγοντες είναι προϊόντα των ιδίων των κεφαλαιοκρατών και του συστήματος τους. Αν η εργατική τάξη κάνει έστω και το ελάχιστο βήμα προς τα πίσω αυτό θα ισοδυναμεί συνέχεια στη σελ. 11

Όλοι οι εργάτες ενωμένοι στον αγώνα

Συνέχεια από τη σελ. 1

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις θα συζητούσαν τις προτάσεις αυτές τον Οκτώβρη του '83 όμως η κυβέρνηση ακολουθεί την μέθοδο της κωλυσιεργίας μεταθέτοντας την ημερομηνία για το '85. Μέχρι σήμερα οι οργανώσεις ακούσαν μόνο στο να προβάλλουν τις ανησυχίες τους για αυτή την καθυστέρηση χωρίς όμως να λαμβάνουν κανένα μέτρο πίεσης για να αναγκάσουν την κυβέρνηση να υποκύψει.

Τούτο οφειλόταν κατά κύριο λόγο στην πολιτική της «ταξικής ειρήνης» και στη διάσπαση των ηγεσιών του συνδικαλιστικού κινήματος στο να βρεθεί μια κοινή φόρμουλα που να ενώνει όλες μαζί τις οργανώσεις στην πάλη για τροποποίηση του φόρου εισοδήματος.

Μετά από αρκετούς διαξιφισμούς ανάμεσα τους κατέληξαν σε συμφωνία και στις 22 του Μάρτη πραγματοποιήσαν πικετοφορία διαμαρτυρίας στην οποία όμως καλέστησαν σχεδόν μόνο οι έμμισθοι των συντεχνιών.

Το κάλεσμα λοιπόν στις 4 του Ιουνή έστω της 2ωρης Παγκύπριας στάσης εργασίας είναι μια καλή αρχή.

Η εργατική τάξη με την ακατανίκητη δύναμη που έχει είναι η μόνη που μπορεί να πιέσει την κυβέρνηση να υποχωρήσει. Άξιζε όμως, η κινητοποίηση αυτή να μην ήταν μόνο δυο ώρες αλλά πολύ περισσότερη για να καταλάβει και να διαπαιδαγωγηθεί ακριβώς η εργατική τάξη για την δύναμη που διαθέτει. Ακόμα αυτή την τεράστια δύναμη δεν πρέπει να την αφήσουμε ανεκμετάλλευτη μόνο σε μια πικετοφορία διαμαρτυρίας αλλά πρέπει να την οπλίσουμε με τα σωστά αιτήματα τα οποία πρέπει να προβάλλει.

Τούτα τα αιτήματα πρέπει να είναι:

— Η μεγαλύτερη στροφή στην άμεση φορολογία του πλούτου και όχι στην έμμεση που προωθεί η Κυβέρνηση και με την οποία πληττονται κύρια οι εργαζόμενοι.

— Τιμαριθμοποίηση των φορολογικών συντελεστών και των εκπτώσεων. Το αίτημα αυτό έμπαινε από τις συντεχνίες από το 1981 που όμως το παγοποίησαν. Πρέπει να βγει άμεσα ξανα στην επιφάνεια γιατί με αυτό τον τρόπο περιορίζεται η άδικη άφξηση των φορολογικών βαρών στους εργαζομένους λόγω του πληθωρισμού.

— Μεγαλύτερη φορολογία της εργοδοτικής τάξης όχι στα φορολογικά κίνητρα — πάταξη φοροδιαφυγής — Δημοσίευση των φορολογικών καταλόγων, γιατί ακριβώς μόνο από αυτά τα μέτρα η κυβέρνηση μπορεί να βρει τα λεφτα τα οποία θα «χαθούν» με την αναπροσαρμογή των συντελεστών. Είναι αδιανόητο οι καταθέσεις των εταιρειών στις τράπεζες για το '83 να φτάνουν τα £60 εκατ. ενώ στα βιβλία τους να υπάρχουν μόνο 5 εκ. Οι καταθέσεις στις τράπεζες του εξωτερικού χρόνο με το χρόνο μεγαλώνουν. Αφτες ασφαλώς δεν γίνονται από τους μεροκαματιάρηδες αλλά από τους αστούς κεφαλαιοκράτες που έχουν τον πλούτο στα χέρια τους.

Το να ζητούμε απλά και μόνο από την κυβέρνηση να πατάξει την φοροδιαφυγή είναι σαν να της ζητάμε να κτυπήσει τον ίδιο της τον εαυτό γιατί ακριβώς μια αστική κυβέρνηση θα προστατέψει τα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί.

Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους όλοι οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν μαζί το παρον τους στους διαδηλώσεις για να δείξουν

ακριβώς στη κυβέρνηση ότι δεν είναι διατεθειμένοι να δεχτούν άλλο την κωλυσιεργό στάση της και να την πιέσουν να υλοποιήσει άμεσα τες αποφάσεις.

Τον αγώνα που αρχίζει την Δεφτέρα δεν πρέπει να τον δούμε ξεκομμένα από τις υπόλοιπες επιθέσεις που προετοιμάζονται να εξαπολύσουν οι εργοδότες ενάντια στους εργαζομένους. Αυτό κάμνει ακόμα πιο επιτα-

κτική την παρουσία ολόκληρης της εργατικής τάξης στις διαδηλώσεις. Γιατί ακριβώς πρέπει να δείξουμε την δύναμη μας σε «γενική πρόβα» απέναντι στους αστούς ξεκαθαρίζοντας τους ότι δεν θα μπορέσουν να μας επιβάλουν την θέληση τους και ότι οι επιθέσεις τους θα τσακιστούν από την ενωμένη εργατοϋπαλληλική τάξη.

Ο πιο καλός τρόπος να δείξουμε αυτή την αποφασιστικότητα είναι να χρησιμοποιήσουμε τις δίωρες και τριώρες στάσεις εργασίας σαν αφετηρία για τη κήρυξη μιάς 2'ωρης Γενικής Απεργίας που να βάλει κάτω για πρώτη φορά όλα τα προβλήματα και αιτήματα των εργαζομένων και να δείξει στους εργοδότες και την κυβέρνηση ότι είμαστε εξ ίσου προετοιμασμένοι για τη σύγκρουση στην οποία μας σπρώχνουν. Η 24ωρη Γενική απεργία θα αποδείξει για πρώτη φορά στην Κύπρο μετά από δεκάδες χρόνια ποιος είναι ο πραγματικός αφέντης στην κοινωνία. Θα ανεβάσει το ηθικό των στρατιών της εργατικής τάξης στα ύψη και θα σπρώξει στο καβούκι τους τους καπιταλιστές και την αστική κυβέρνηση.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Μαθήματα απο τον αγώνα στο εργοστάσιο Λιπασμάτων

Σε γενική συνέλευση των εργατών των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών που έγινε στις 8/5 ανακοινώθηκε στους εργάτες από την ηγεσία των συντεχνιών η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου για το κλείσιμο του εργοστασίου και την απόλυση 250 περίπου εργατών.

Οι λόγοι που το Υπουργικό αποφάσισε το κλείσιμο ήταν: α) Το εργοστάσιο δεν είναι βιώσιμο β) κοστίζει πολλά λεφτά η επαναλειτουργία του (βάση γιαφτά; το πόρισμα των εμπειρογνομόνων). Τον περασμένο μήνα οι εργάτες με την απεργία τους έδειξαν ότι δεν φταίν αυτοί για τα χάλια της εταιρείας αλλά τα λάθη στο σχεδιασμό και η κακοδιαχείριση και ότι δεν ήταν διαθετήμενοι να πληρώσουν αυτοί τα σπασμένα.

Η Σοσ. Έκφραση στο προηγούμενο φύλλο 139, σε άρθρο της για τις Χημικές Βιομηχανίες για την απεργία της 3ης Απρίλη έγραφε:

«Ο αγώνας των εργατών σαφώς το βιομηχανικό συγκρότημα θα έχει σκληρό και επίμονο χαρακτήρα και θα κινηθεί βασικά σε δύο επίπεδα: πρώτο να εξασφαλιστούν όσα οφειλόμενα έχουν να παίρνουν από την ως τα σήμερα δουλειά τους στο εργοστάσιο και δεύτερο στο να σωθεί το ίδιο το συγκρότημα που αντιμετωπίζει σήμερα πολλά προβλήματα και να συνεχίσει την λειτουργία του εξασφαλίζοντας έτσι τη δουλειά και τη ζήση 300 οικογενειών, μακρόχρονα συμβάλλοντας ταυτόχρονα και στην οικονομική ανάπτυξη της Κύπρου».

Σε άλλη στήλη γράφει:

«Έχουν κερδιθεί μόνο τα δικαιώματα για τον Απρίλη όμως πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για να μην βρεθούμε ξανά τον Μάιο μπροστά σε νέα αδιέξοδα...»

Ακριβώς αυτό το σημαντικό σημείο της προετοιμασίας ήταν η Αχιλλείος φτέρνα των εργατών γιατί η ηγεσία που θα καθοδηγούσε και θα προετοιμάζε τον αγώνα έλειπε. Οι ηγεσίες των συντεχνιών έπαιξαν ακριβώς τον ίδιο αντεργατικό ρόλο όπως και στις συνελεύσεις του Απρίλη και κατάφεραν να σπαστούν την αγωνιστική διάθεση και την ενότητα των εργατών με επακόλουθο να φτάσουμε στις απολύσεις 250 εργατών και το κλείσιμο του εργοστασίου.

Γενικές συνελεύσεις

Για να δούμε όμως πιο παραστατικά την κατάσταση που δημιουργήθηκε θα ανατρέξουμε στις δυο τελευταίες Γενικές Συνελεύσεις των εργατών για να δούμε καθαρά την στάση και τον ρόλο των συντεχνιών και των ίδιων των εργατών.

Στις 30 Απρίλη ορίζεται γενική συνέλευση για να ενημερωθούν οι εργάτες από τες συντεχνίες τους για τα αποτελέσματα των διαβουλεύσεων τους με την διεύθυνση της εταιρείας μετά την απόφαση του Υπουργι-

κού Συμβουλίου ότι θα ανασταλούν οι εργασίες των Χημικών Βιομηχανιών μέχρι να ξεκαθαριστούν οι απόψεις των εμπειρογνομόνων για το μέλλον της εταιρείας.

Ενώ η συνέλευση ήταν καθορισμένη για τις 11.30 το μεσημέρι έτσι ώστε να υπάρχει χρόνος οι εργάτες να συζητήσουν με τις ηγεσίες των συντεχνιών τους τον πάραπερα χειρισμό του προβλήματος οι ηγέτες κατέβηκαν κάτω στις 3 η ώρα ξέροντας ότι μόνο 1 ώρα!!! είχαν στην διάθεση τους οι εργάτες γιατί τα λεωφορεία θα έφευγαν. Για τούτη την καθυστέρηση οι εργάτες άρχισαν ναμαντεύουν ότι για να καθυστερήσουν τόσο το κάνουν σκόπιμα γιατί κάποιο λάκο έχει η φάβα.

Πραγματικά οι διαθέσεις και τα ένστικτα των εργατών δεν έπεσαν έξω.

Η συμφωνία που κατέληξαν οι συντεχνίες με την εργοδοσία ήταν 145 να πάνε με άδεια και 135 να μείνουν στην δουλειά για επισκευές όλου άνευ πληρωμής!!! Γιαφτούς όμως που θα πήγαιναν με άδεια οι συντεχνίες ανακοίνωσαν ότι μερίμνησαν!!! να παίρνουν ανεργιακό επίδομα.

Τότε ήταν που ξέσπασε το εργατικό ηφαιστειο κατηγορώντας τις συντεχνίες για την συμφωνία λέγοντας ότι δεν δεχόμαστε την συμφωνία αυτή που σπάζει την ενότητα μας. «Φεύγοντας οι 145 αποδυναμώνουμε και δεν θα μπορούμε να βρισκόμαστε να αποφασίζουμε τί κάμνουμε μετά, και αν ερχόμαστε ατομικά σε σας θα μας περιπαίζετε».

Ακόμη ζητούσαν να διεκδικηθούν τα δικαιώματα και τα μεροκάματα για όλους δηλ. να μην δεχτούν τις άδειες αλλά να μείνουν όλοι στη δουλειά μέχρι να αποφασιστεί τί θα γίνει. Το σύνθημα «ή όλοι στη δουλειά ή κανένας» ήταν αυτό που αγκαλιάστηκε από όλους τους εργάτες και καταχειροκρότησαν την άποψη ζητώντας να δημιουργηθεί εργοστασιακή επιτροπή η οποία μαζί με τες συντεχνίες να διερευνήσουν την κατάσταση στο εργοστάσιο για το πόρισμα για το ποιός φταίει ή να αναγκάσουν την εταιρεία να βγάλει όλους τους εργάτες πλεονάζων προσωπικό και να παραχωρήσει όλα τα δικαιώματα τους.

Ενώ όλοι περίμεναν ότι η άποψη θα έμπαινε σε ψηφοφο-

ρία, μέσα σε μια σύγχυση που δημιουργήθηκε ανάμεσα στις ηγεσίες των συντεχνιών και σε μια μειοψηφία εργατών που ήθελαν να μάθουν αν πήγαιναν με άδεια, οι συντεχνίες το εκμεταλευτήκαν και οι συντεχνιακοί άρχισαν να διαβάζουν οι ίδιοι τους αδειούχους εργάτες!!! χωρίς να μπορεί κανένας να διακόψει γιατί τα λεωφορεία έφευγαν και κατάφεραν έτσι να περάσουν την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες σε κείνους που θα έμεναν και σε κείνους που θα έφευγαν.

Απογοήτευση

Μετά το τέλος της συνέλευσης συζητήσαμε με μερικούς εργάτες που μάς έκφραζαν την απογοήτευση τους γιατί οι συντεχνίες κατάφεραν με το ανεργιακό να διασπάσουν τους εργάτες και ότι παραμονή της μεγάλης μέρας, των αγώνων της εργατιάς, της Πρωτομαγιάς οι συντεχνιακοί να αναλαμβάνουν τον ρόλο της εργοδοσίας να ανακοινώσουν ποιοί παν αναγκαστικά άδεια, που ισοδυναμούσε με έμμεση απόλυση.

Η ΔΕΟΚ

Στις 2 του Μάη αριθμός αδειούχων εργατών συμφώνησαν να πάνε στα επαρχιακά γραφεία των Κοινωνικών Ασφαλίσεων στη Λεμεσό να μην υπογράψουν άνεργοι αλλά να αποφασίσουν εκεί για το πως θα δράσουν λόγω του ότι δεν πάρθηκε καμιά απόφαση στη συνέλευση στις 30.4. Σαφή την συγκέντρωση βρισκόταν ο Γ.Γ. της ΔΕΟΚ Ρένος Πρέντζας (με πρωτοβουλία της ΔΕΟΚ θα γινόταν η συγκέντρωση) για να δώσει καθοδήγηση στους εργάτες τί έπρεπε να γίνει με την κατάσταση που δημιουργήθηκε.

Στη συγκέντρωση πάρθηκε η απόφαση να παν όλοι μαζί στο εργοστάσιο και μαζί με τους άλλους εργάτες που δούλευαν να κάνουν μια νέα γενική συνέλευση.

Στη συγκέντρωση μίλησε ο Ρένος Πρέντζας που ενώ όλοι περίμεναν ότι πραγματικά θα τους καλούσε σε αγωνιστική κινητοποίηση ενότητας για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων του μεροκάματου και της δουλειάς τους το μόνο που τους πρόσφερε ήταν την καλή διάθεση της ΔΕΟΚ να βάζει τους δικηγόρους της να κινήσουν την υπόθεση πλεονασμού στο εργατικό δικαστήριο! Κατάφερε λοιπόν κι αυτός με την σειρά του να σπείρει την απογοήτευση μέσα στους εργάτες γιατί και η ΔΕΟΚ δεν είχε τίποτα να προσφέρει παραπάνω από την ΠΕΟ και την ΣΕΚ. (Το μόνο που πρόσθεσε ο συν. Πρέντζας ήταν η διεκδίκηση της αναλογίας που χάνεται βάση του μισθού με το ανεργιακό).

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Έτσι οι εργάτες χωρίς καθοδήγηση και ηγεσία κατέστηκαν μέσω των εφημερίδων σε γενική συνέλευση στις 8.5 μετά την απόφαση του Υπουργικού για κλείσιμο του εργοστασίου.

Στην συνέλευση οι συντεχνιακοί Μεθοδίου (ΣΕΚ) και Ποδινός (ΠΕΟ) ανακοίνωσαν στους εργάτες ότι η εταιρεία δεν μπορεί να συνεχίσει τη λειτουρ-

5 τ' Απρίλη

Οι εργάτες σε αγωνιστική πορεία προς το προεδρικό απαιτούν τα δίκαια τους. Δυο μέρες πριν ψήφισαν — παρα τις μανούβρες των ηγεσιών ΠΕΟ — ΣΕΚ — την απεργία/πορεία κι υποχρέωναν τις συντεχνίες να την οργανώσουν. Αυτος ο υπέροχος αγώνας προδώθηκε απο μια ανίκανη ηγεσία κι ανη στο δρόμο του αγώνα οι εργάτες βρέθηκαν στο δρόμο της ανεργίας.

για της αυτή την περίοδο και άφησαν να εννοηθεί ότι γίνονται προσπάθειες να βρεθούν ξένα κεφάλαια από το εξωτερικό για να επαναλειτουργήσει. Όσον αφορά τα δικαιώματα τους θα γίνουν διαβουλεύσεις με την εταιρεία και την Κυβέρνηση να μην χάσουν τίποτα που δικαιούνται και ανακοίνωσαν τες απολύσεις του προσωπικού εκτός 59 (μαζί με το γραφειακό προσωπικό) που θα μείνουν να δουλεύουν 8 μήνες περίπου για συντήρηση των μηχανημάτων μέχρι την τελική απόφαση της Κυβέρνησης για το μέλλον των Ε.Χ.Β.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέσα από την εξέλιξη των γεγονότων στες τελευταίες Γενικές Συνελεύσεις που είχαν τελικό αποτέλεσμα το κλείσιμο του εργοστασίου και την μαζική απόλυση 250 εργατών βλέπουμε μια υποχώρηση και μιά ήττα των εργατών στες Ε.Χ.Β.

Πρέπει να το παραδεκτούμε ότι ήταν μια ήττα γιατί ενώ στες 3 του Απρίλη, με τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις τους οι εργάτες έσπρωξαν τις συντεχνίες τους μαζί για την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους και έδειξαν σε ολόκληρη την εργατική τάξη για μια ακόμα φορά πως κερδίζονται οι μάχες με τους εργοδότες, έδειξαν για μια ακόμη φορά την αδύναμη δύναμη των ενωμένων εργατών. Μέσα από αυτό τον αγώνα κατάλαβαν οι εργάτες ότι τα δικαιώματα και τα ωφελήματα τους δεν είναι ξεκομμένα και δεν μπορούν να τα κερδίσουν μεμονωμένα έξω από τα πλαίσια της διάσωσης του εργοστασίου, του ξεκαθαρίσματος της κακοδιαχείρισης, του εργατικού ελέγχου μέσω της εκλελεγμένης επιτροπής τους. Πάνω σε αυτές τες βάσεις κινήθηκαν πριν, πάνω σε αυτές τες βάσεις νίκησαν.

Σήμερα όμως μέσα από την ήττα μας πρέπει να βγάλουμε με σοβαρότητα τα συμπεράσματα

μας και τες προοπτικές μας για να είμαστε προετοιμασμένοι στις αβριανές μάχες.

Ένα από τα πιο σοβαρά λάθη ήταν η έλλειψη της ηγεσίας από μέρος των εργατών. Ενώ το ζήτημα της εργοστασιακής επιτροπής ελέγχου έμπαινε πολύ σωστά κάτω, μπροστά σε όλους δεν υπήρχε μια σωστή ηγεσία που θα εξηγούσε καθαρά σε όλους πως θα κινείτο αυτή η επιτροπή. Έτσι οι ηγεσίες των συντεχνιών αφέθηκαν ελεύθερες να μανουβράρουν για μια ακόμη φορά και να καταφέρουν να περάσουν την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες με το εξασφαλισμένο ανεργιακό επίδομα. Αν υπήρχε μια καλά στελεχωμένη αγωνιστική επιτροπή θα απαιτούσε οι απόψεις των εργατών να μπουν σε ψηφοφορία, να καταλάβουν όλοι την σημασία της ενότητας και τη σημασία να σωθεί το εργοστάσιο.

Ακόμα μια εργοστασιακή ηγεσία (ή επιτροπή) θα μπορούσε την δύναμη την οποία έδειξαν και κατάλαβαν ότι είχαν την προηγούμενη περίοδο, να την συνεχίσει και να εμψυχώσει τους εργάτες. Γιατί οι εργάτες μπροστά στις μανούβρες των συντεχνιών άρχισαν να κλονίζονται αν πραγματικά μπορούν να σηκώσουν το βάρος του αγώνα για την διάσωση του εργοστασίου, για την κρατικοποίηση και τον εργατικό έλεγχο, που ήταν η μόνη διέξοδος για να ασφαλισουν τα μεροκάματα και τες δουλειές τους.

Επιπρόσθετα από την έλλειψη της ηγεσίας των εργατών εξίσου σημαντικός παράγοντας για την ήττα ήταν και ο αντεργατικός ρόλος που έπαιξαν οι συντεχνίες.

Οι συντεχνιακοί ηγέτες εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την έλλειψη μιας δυνατής ηγεσίας σε εργοστασιακό επίπεδο. Η απουσία της, καθυστέρησε την συντεχνιακή γραφειοκρατία και

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑ

Η Οικονομική και πολιτική κρίση συνεχίζεται

Η σταθερότητα που χαρακτήριζε την πορεία της στρατιωτικής χούντας του Εβρεν στα 2 πρώτα χρόνια της θητείας της άρχισε να κλονίζεται. Οι βουλευτικές εκλογές, που οι στρατιωτικοί αναγκάστηκαν να προκηρύξουν το Νιόβρη του 83 δεν ήταν παρα η αρχή ενός κατήφορου στον οποίο η Τουρκική Χούντα άρχισε να καταρακκύλα. Μια σειρά απο γεγονότα που συνέβηκαν το τελευταίο εξάμηνο επιβεβαιώνουν ότι η καταρρακίδα αυτή θα συνεχιστεί και το τέλος της δε θα είναι τίποτε άλλο παρά η τελική πτώση της τουρκικής χούντας.

Το 1980 η Ουάσιγκτον βλέποντας να επιδεινώνεται συνεχώς γι' αυτήν η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, στις Αραβικές χώρες, στην Ασία και ενώ είχε ήδη χάσει την Περσία και το Αφγανισταν, αποφασίζει να δέσει σφιχτά στο άρμα της την Τουρκία. Εκτελεστής της απόφασης αυτής ήταν ο στρατηγός Εβρεν που ανέλαβε πραξικοπηματικά την εξουσία της χώρας. Απ' εδώ και μπρος αρχίζει η εκστρατεία για το ξεριζώμα της Δημοκρατίας. Η Χούντα προσπαθεί με κάθε τρόπο να φιμώσει κάθε Δημοκρατική, Αριστερή ή Επαναστατική φωνή που ακούγεται μέσα στη χώρα. Η στρατιωτική κυβέρνηση εκπληρώνει τα καθήκοντα της προωθώντας και εγκρίνοντας όλο και περισσότερους αντιδημοκρατικούς νόμους για το τύπο, τα συνδικάτα, τις απεργίες, τις συγκεντρώσεις και τις πορείες. Οι συλλήψεις και οι εκτελέσεις μελών αριστερών οργανώσεων αυξάνονται μέρα με τη μέρα. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν γύρω στις 75 χιλ. φυλακισμένοι σε 590 τουρκικές φυλακές και 20 χιλ. σε στρατιωτικές φυλακές για «τρομοκρατικές ενέργειες». Τα δε βασανιστήρια που υφίστανται οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι φριχτά και απάνθρωπα. Το κάψιμο των γεννητικών οργάνων με τσιγάρα, το ηλεκτροσόκ, το κρέμασμα από την οροφή των κελιών για μεγάλα χρονικά διαστήματα είναι απο τις πιο συνηθισμένες μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι Δίμοιοι των τουρκικών φυλακών. Οι απεργίες πείνας στες οποίες κατέρχονται οι φυλακισμένοι για καλύτερη των συνθηκών διαβίωσης τους, έχουν γίνει πια καθημερινό φαινόμενο. Αρκετοί απ' αυτούς πεθαίνουν και πολλοί άλλοι μεταφέρονται στα Νοσοκομεία σε κωματώδη κατάσταση.

Η στρατιωτική χούντα του Εβρεν προσπαθεί ακόμη να εξοντώσει τον Κουρδικό λαο για να μην έχει δικαιώματα μειονότητας. Η αλαζονία των στρατιωτικών φτάνει στο αποκορύφωμα της με τις εκτελέσεις όσων παιδιών δεν αρνούνται την Κουρδική τους καταγωγή και να «δεχθούν» την τουρκική.

ΜΠΟΥΜΕΡΑΓΚ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οι βουλευτικές εκλογές του Νιόβρη διεξήχθησαν κάτω απο τις πιο αντιδημοκρατικές συνθήκες, μέσα σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη απο απειλές, πιέσεις και περιορισμούς. Στις «εκλογές» αυτές, οι συνταγματάρχες επέτρεψαν μόνο σε 3 από τα 15 κόμματα να συμμετάσχουν, ενώ στέγησαν το δικαίωμα ψήφου σε 2 εκατ. ανθρώπους για να μείνουν και πάλι τελικά, δυσχερητισμένοι απο τα τελικά αποτελέσματα. Ο Τουρκικός λαός δηλ. κατάφερε παρ' όλες τις αντιξοές συνθήκες, να μετατρέψει την εκλογική φάρσα των στρατιωτικών σε μπουμεραγκ. Οι μάζες έδειξαν την αντίδραση τους στη στρατιωτική δικτατορία μαυρίζοντας τον Τουρκκούτ Σουνάλπ

(που υποστηρίχθηκε απο την χούντα) και ρίχνοντας τον ψήφο τους στον Οζάλ. Φυσικά, μόνο και μόνο σ' αυτό το λόγο (απο αντίδραση ενάντια στη χούντα) οφείλεται η νίκη του κ. Οζάλ και όχι στες απόψεις του για εκδημοκρατισμό της χώρας.

Πέντε μόνο μήνες μετα τις βουλευτικές εκλογές, έγινε το δεύτερο αναγκαστικό βήμα απο μέρους της χούντας για εκδημοκρατικοποίηση. Ο Εβρεν και η κυβέρνηση του Οζάλ αναγκάστηκαν στες 25 του Μάρτη, να προχωρήσουν στες εκλογές των τοπικών οργάνων, γιατί αν εδιωρίζοντο αντι να αναδειχθουν τα όργανα αυτά, η δυσφορία τόσο στο εσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό θα ήταν πολύ μεγάλη. Το διδύμο Εβρεν—Οζάλ, κάτω απο την πίεση του λαου κι απο την ανάγκη επίδειξης «δημοκρατίας» στο εξωτερικό επέτρεψε σε άλλα 3 κόμματα να συμμετάσχουν στες τοπικές εκλογές. Έτσι δώθηκε άλλη μια ευκαιρία στο τουρκικό λαο να δώσει ακόμα ένα χτύπημα στη χούντα. Πραγματικά τα αποτελέσματα των κοινοτικών εκλογών αποτέλεσαν κι αυτά ένα σοβαρότερο πλήγμα για τη χούντα του Εβρεν. Κύριο χαρακτηριστικό κι αυτών των εκλογών ήταν η καταπίεση, οι απειλές και ο εκφοβισμός. Παρόλες τις απειλές εκατομμύρια ψηφοφόροι απηφίσαν τις πιέσεις και υποστήριξαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης, αποκαλύπτοντας έτσι την ύπαρξη μιας πολυ ισχυρης αντιπολίτευσης έξω απο τη βουλή. Οι εκλογές απόδειξαν καθαρά πως η χούντα δεν έχει κανένα λαικο έρεισμα και φανέρωσαν πόσο ασταθής παραμένει το καθεστώς στη χώρα.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΕ ΒΑΘΕΙΑ ΚΡΙΣΗ

Η κρίση του 79 ακολουθήθηκε απο μια ανάκαμψη στην περίοδο 80—82 (με το Μονεταριστικό μοντέλλο που πρόσφεραν στη Τουρκία το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο σε συνεργασία με τον ΟΟΣΑ και άλλες Διεθνείς Τράπεζες) για να ξαναμπει και πάλι η Τουρκική οικονομία σε μια νέα κρίση αρχες του 83.

Το Μονεταριστικό μοντέλλο που πρόσφεραν οι «εμπειρογνώμονες» της οικονομίας σιγουρα δεν ήταν θαυματοουργο — το μοντέλλο αυτό ναυάγησε στη Λ. Αμερική απο καιρο. Η κατάρρευση γι' ακόμα μια φορα του μοντέλλου αυτού, συνέτριψε ταυτόχρονα και τις ψευδαισθήσεις των υποστηρικτων του που πίστευαν και ισχυριζονταν ότι η Τουρκία θα αποτελέσει το πιο πειστικό παράδειγμα για το πως ένα αναπτυσσόμενο κράτος ξεπερνά μια βαθεια κρίση.

Οι ειδικοί εισηγήθηκαν στη Τουρκία, νέα ψηλα δάνεια (και φρόντισαν να της τα εξασφαλίσουν μια και ήταν δύσκολο να βρει απο μόνη της η Τουρκία άλλους δανειοδότες) με σκοπο να στήσουν βιομηχανία εξαγωγών μια και οι εξαγωγές

της περιορίζονταν σε γεωργικά και ανεπεξέργαστα προϊόντα. Το τίμημα όμως της αύξησης των εξαγωγών στη περίοδο 80—82 ήταν βαρυν για τον Τουρκικό λαο:

- Η εξοικονόμηση κεφαλαίου απο τους μισθους, των εργαζομένων που οι στρατηγοι και ξένοι οικονομικοί παράγοντες επέβαλαν με δικτατορικό τρόπο είχε σαν αποτέλεσμα να χάσει το 1/3 της αξίας της η αγοραστική δύναμη του μισθου των εργαζομένων. Το «μικρότερο καλάθι της νοικοκυρας» στοιχίζει τόσο πολλά που για τους εργαζομένους σημαίνει εξαθλίωση και πείνα.
 - Δεν παρουσιάστηκε αύξηση στη παραγωγή των προϊόντων ενώ αυξήθηκαν οι εξαγωγές επειδή είχε περιοριστεί η ντόπια κατανάλωση και τα κόστα παραγωγής λόγω πτώσης των μεροκαμάτων.
 - Η ανάγκη για αύξηση των εξαγωγών, πίεσε τις τιμές των βιομηχανικών προϊόντων κάτω του κόστους, με αποτέλεσμα χιλιάδες μικρομεσαίοι να μην κατορθώσουν να επιβιώσουν και τα κέρδη να συσσωρεύονται σε λίγα χέρια.
 - Το 1982 χρεωκόπησαν 300 εταιρείες αποκλειστικά εισαγωγικές ενώ πάμπολλες μικρές επιχειρήσεις καταβροχθίστηκαν απο μεγάλες εταιρείες.
 - Εσκυγχρονισμός των μέσων παραγωγής στις αγροτικές περιοχές άφησε ένα στρατο ανέργων, πρώην αγροτων μικρών μονάδων ή αγροτικών εργατων. Οι πρώην μικρομεσαίοι των επαρχιών, και οι αγρότες ξεχύθηκαν στες αρχες του 81 προς τις μεγάλουπόλειες σ' ένα τρελλο κυνηγητο για δουλεια πράγμα που ανάγκασε τη στρατιωτική χούντα να απαγορεύσει αυτην τη κάθοδο. Η ανεργία κτυπα την χώρα ανελέητα. Το 1/5 του ενεργου πληθυσμου (3.6 εκατ.) είναι σήμερα άνεργοι, σύμφωνα με τις επίσημες πηγες.
 - Το εθνικό εισόδημα κατα κεφαλή έχει πέσει στα 800 δολ. σε σύγκριση με 1.446 που ήταν το 1979.
 - Το έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσων συναλλαγών διπλασιάστηκε και έφτασε στο τέλος του 83 τα 2 δισεκ. δολ.
 - Το εξωτερικό χρέος της Τουρκίας έχει ξεπεράσει τα 16 δισεκ.
- Με την άνοδο του Οζάλ στην πρωθυπουργία, «πρωτεργάτη του αγώνα εναντίον του πληθωρισμού» και συνεχιστή του οικονομικού προγράμματος του 80, οι αυξήσεις των τιμών παίρνουν τρομακτικές διαστάσεις. Η τιμη του σιταριου αυξήθηκε κατά 29.5% προκαλώντας ανάλογη αύξηση στην τιμη του ψωμιου που αποτελεί βασικό στοιχείο διατροφής. Τα φάρμακα ανατιμήθηκαν κατά το 1/4 της τιμής τους, ενώ η τιμη των τηλεφωνημάτων στες 3 μεγάλες πόλεις

Αγκυρα, Κων/πολη και Σύμωρη διπλασιάστηκε. Και ένα σωρο άλλες αυξήσεις όπως στη ζάχαρη, τσάι, τα μεταφορικά με τρέινο, κλπ. Οι «ιλιγγιώδεις» αυτές αυξήσεις δεν αποτελουν για την κυβέρνηση παρα «απόλυτα αναγκαία διορθωτικά μέτρα» χωρίς τα οποία ο αγώνας κατα του πληθωρισμου, που αποτελεί την απόλυτη προτεραιότητα, δε θα μπορούσε να διεξαχθει με επιτυχία.

ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Είναι φανερο πως ο Τουρκικός λαος με τα βαρια κι αυτα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα του θα στραφει στην αναζήτηση νέων διεξόδων και προοπτικων μακρια απο τα σημερινά κόμματα — μαριονέττες που μέχρι σήμερα παίζουν το ρόλο, που τους έταξε ο Εβρεν.

Η επιτυχία της Τουρκικής Αριστερας θα εξαρτηθει απο το πόσο θα καταφέρει να προβάλλει το δικό της ανεξάρτητο ταξικό πρόγραμμα πάλης τόσο ενάντια στη χούντα, όσο και ενάντια στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Αντλώντας μαθήματα από τα λάθη του παρελθόντος η Τουρκική Αριστερα θα πρέπει να καθορίσει ένα υγιές Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα κερδίζει τις πλατείες μάζες στον αγώνα για ανατροπή της χούντας αλλά και του καπιταλιστικού συστήματος, στον αγώνα για εργατική εξουσία και Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της

κοινωνίας, θα πρέπει αυτο το πρόγραμμα να εξηγήσει πως μόνο μέσα σε μια σοσιαλιστική κοινωνία θα υπάρξει πραγματική και ολοκληρωμένη δημοκρατία. Ακόμα θα πρέπει να εξηγήει υπομονετικά και επίμονα πως οποιεσδήποτε θεραπευτικά αν προσφέρουν οι αστοι για την αρρωστημένη οικονομία της χώρας, το μόνο που ίσως να καταφέρουν θα είναι μια προσωρινή ανάσπαση που θα βυθίσει αργότερα την Τουρκία σε μια πιο βαθεια κρίση, και πως η μόνη διεξόδος είναι ο δρόμος προς το σοσιαλισμό.

Αυτή την περίοδο που το κράτος μ' όλη του τη «μεγαλοπρέπεια» καταπιέζει το λαο, τώρα που η χώρα είναι βυθισμένη στην αθλιότητα και την ανεργία, τώρα που η λαϊκή αντίδραση ωριμάζει, δε θα είναι απραγματοποιητο όραμα η καρποφόρηση ενός τέτοιου προγράμματος και το αγκάλισμα του απο τις μάζες των εργαζομένων.

Τυχον αδυναμία της Αριστερας να προβάλλει ανεξάρτητο πρόγραμμα για την εργατική τάξη κι ο περιορισμός του προγράμματος και αστικοδημοκρατικά καθήκοντα και πολιτική θα αποστερήσει την εργατική τάξη απο τις δυνατότητες που έχει να ανατρέψει το στρατιωτικό καθεστώς και να προχωρήσει ταυτόχρονα στην εγκαθίδρυση της δικής της εξουσίας.

«Βρετανία — Αστυνομικό Κράτος 1984»! Η ΘΑΤΣΕΡ ΚΗΡΥΤΤΕΙ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Οι Βρεταννοί εργάτες στην αντεπίθεση με πρωτεργάτες τους μαρξιστές

Ενω η απεργία των ανθρακωρύχων στην Βρετανία η πιο σημαντική απεργία των τελευταίων δεκαετιών μπαίνει στον 4ο μήνα η ταξική αναμέτρηση αρχίζει να παίρνει αιματηρές διαστάσεις. Οι επιθέσεις, οι συλλήψεις, οι τραυματισμοί κι οι ανακρίσεις απεργών έχουν γίνει καθημερινό χαρακτηριστικό φαινόμενο.

Στην διαδήλωση 40,000 απεργών και των οικογενειών τους στο Μάνσφιλντ έφιπποι αστυνομικοί επέμβηκαν ενω διαλύσαν ήσυχα η διαδήλωση και χτύπησαν άγρια γυναίκες και παιδιά με γκλομπς. Το ότι η αστυνομία άρχισε «να τα χάνει» φάνηκε κι από το γεγονός της σύλληψης του ηγέτη των 186,000 ανθρακωρύχων Άρθουρ Σκάργκιλ ενω βρισκόταν σε πικετοφορία έξω από ανθρακωρυχείο. «Βρετανία — Αστυνομικό Κράτος 1984» φώναζε ενω συλλαμβανόταν ο Σκάργκιλ. Το μήνυμά του έφτασε μέσω της Τ.Β. όχι μόνο στις Βρετανικές μάζες αλλά και έξω από τη Βρετανία (μέχρι και το ΡΙΚ).

Κι η καταγγελία του δεν αποτελεί μεγάλη υπερβολή. Η Θάτσερ κινείται ραγδαία στην επιβολή ενός βοναπαρτιστικού κράτους. Οι αποφάσεις παίρνονται συνεχώς από λιγότερους εγκεφάλους — κάποτε από το δικό της μόνο — χωρίς καν να ρωτάται το υπουργικό Συμβούλιο και σίγουρα μακριά από τον έλεγχο του κοινοβουλίου.

Σοβαρό μειονέκτημα για την απεργία παραμένει η επιμονή μέρους των ανθρακωρύχων (στο Νότιγγχαμ) να παραμένουν στις δουλειές τους.

Η Μαρξιστική πτέρυγα του Εργατικού κόμματος που βρίσκεται στην πρωτοπορεία των «ιπταμένων πικετοφόρων» και στην οργάνωση της οικονομικής κι άλλης αλληλεγγύης προς τους απεργούς υποστηρίζει την διεξαγωγή μιας αποφασιστικής καμπάνιας αδελφικής πληροφόρησης των ανθρακωρύχων που εργάζονται με επισκέψεις από σπίτι σε σπίτι. Το κέρδιμα τους στην απεργία θα δημιουργήσει 100 φορές πιο ευνοϊκές συνθήκες για γενίκευση της απεργίας.

Ήδη η υποστήριξη που παίρνουν οι ανθρακωρύχοι είναι εξαιρετική περιλαμβανομένης της Γενικής Απεργίας στη Σκωτία. Το Εργατικό Κόμμα για παράδειγμα κάλεσε, μετά από πρόταση του Μαρξιστή ηγέτη της Σοσιαλιστικής Νεολαίας, όλα τα μέλη του κόμματος να δίνουν 50 πέννες τη βδομάδα για τους απεργούς.

Σ' ολόκληρη τη χώρα γίνονται συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και έρανοι σε πρωτοφανή κλίμακα για τη μεταπολεμική Βρετανία.

Μέσα στην αδυναμία της δεξιάς ηγεσίας του Κογκρέσσο των Συνδικάτων (TUC) είτε να φρενάρει τις απεργίες είτε να αντιμετωπίσει την άγρια επίθεση της Θάτσερ ο Γεν. Γραμματέας Λεν Μάρρεϋ (της δεξιάς πτέρυγας) αποφάσισε να παραιτηθεί.

Αυτό γίνεται σε μια εποχή εντόνου αναβρασμού μέσα στα συνδικάτα όπου η νεολαία και οι μαρξιστές άρχισαν να παίρνουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Μια ένδειξη της metamorphosis που συντελείται στα συνδικάτα ήταν και η τεράστια επιτυχία που είχε

η διοργάνωση Συνδιάσκεψης της ενωμένης αριστεράς που καλέστηκε με πρωτοβουλία των Μαρξιστών του εργατικού κόμματος που συσπειρώνονται γύρω από την εφημερίδα Μιλταντ.

Στο Συνέδριο που έγινε τέλος του Μάρτη επήραν μέρος 2,200 καλεσμένοι συνδικαλιστές αντιπρόσωποι που καταδίκασαν την ανίκανη δεξιά ηγεσία του Κογκρέσσο κι έβαλαν μπροστά ένα μαχητικό πρόγραμμα δράσης. Οι Απεργιοί ανθρακωρύχοι έκαναν έντονη την παρουσία τους στη Συνδιάσκεψη, όπως και στο Συνέδριο της Σοσιαλιστικής Νεολαίας (που ελέγχεται απόλυτα από τους Μαρξιστές) που έγινε στα μέσα του Απριλίου.

Η ένταση της ταξικής πάλης στη Βρετανία έχει αρχίσει να καταρρακώνει τη δημοτικότητα της Θάτσερ.

Έτσι, στις εκλογές για την τοπική Αυτοδιοίκηση που έγιναν στις αρχές του Μάη οι συντηρητικοί έπαθαν μια πραγματική πανωλεθρία, χάνοντας παντού — ιδιαίτερα χάνοντας την τοπική διοίκηση όλων των πόλεων ακόμα και σε μερικές κομπούλες όπου ζουν κύρια μεσοαστοί.

Ένα από τα πιο σημαντικά αποτελέσματα ήταν και το κέρδιμα απόλυτης πλειοψηφίας από την αριστερή πτέρυγα του εργατικού κόμματος στο Λίβερπουλ (όπως και στο Μάντσεστερ και άλλου). Η σημασία του αποτελέσματος αυτού βρίσκεται στο γεγονός ότι το τοπικό συμβούλιο της Λίβερπουλ αρνείται να υλοποιήσει τους προϋπολογισμούς της Θάτσερ για το Λίβερπουλ που προνοούν περικοπές, κλείσιμο κοινωνικών υπηρεσιών κι απώλεια χιλιάδων θέσεων (πριν λίγες βδομάδες μπουκοταρίστηκε στον αγώνα της από 6 συμβούλους της δεξιάς πτέρυγας του εργατικού Κόμματος) η αριστερή πτέρυγα με πρωτεργάτες τους Μαρξιστές συμβούλους. (Το Εργ. Κόμμα του Λίβερπουλ ελέγχεται από τους Μαρξιστές) θα συνεχίσει μέχρι τέλος του αγώνα που άρχισε ελπίζοντας να τραβήξει με το μέρος της και τα συμβούλια των άλλων πόλεων σε ένα συνδυασμένο αγώνα — σύνδεμένο με τους ανθρακωρύχους και το υπόλοιπο εργατικό κίνημα — ενάντια στη Θάτσερ.

Η υποστήριξη που έχει κερδίσει το Δημοτικό Συμβούλιο είναι πραγματικά πρωτοφανής. Στις 29 του Μάρτη έγινε στο Λίβερπουλ μια από τις μεγαλύτερες τοπικές Γενικές Απεργίες στην ιστορία της Βρετανίας. Η πόλη παράλυσε κυριολεκτικά. Ένα ζωντανό πλήθος των 50,000 αποθέωσε το Δημοτικό Συμβούλιο και διαδήλωσε την αποφασιστικότητα του να σταθεί δίπλα στο Συμβούλιο μέχρι να γονατίσει η Θάτσερ.

Το βρετανικό προλεταριάτο βγαίνει από την εποχή της ταξικής ηρεμίας και μπαίνει αποφασιστικά στο δρόμο της κατάχτησης των οργανώσεων και των κομμάτων από τα χέρια των δούρειων ιππων της αστικής τάξης, στο δρόμο της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Δώρος Μ.

50,000 εργαζόμενοι μπροστά στο δημαρχείο του Λίβερπουλ. Ο Θατσερισμός δεν θα περάσει!

Το Γερμανικό προλεταριάτο σε πρωτοφανείς κινητοποιήσεις

Ο μεγαλειώδης απεργιακός χειμαρρός που ξέσπασε στη Δυτική Γερμανία τον Μάιο για την καθιέρωση των 35 ωρών εργασίας χωρίς μείωση στες απολαβές, με αποκορύφωμα τη μαχητική διαδήλωση 200—250 χιλιάδων εργατών μετάλλου στη Βόννη στις 28/5 αποτελούν σημάδια του ανοίγματος μιας εντελώς νέας εποχής για το Γερμανικό και γενικά το Ευρωπαϊκό προλεταριάτο.

Ο αγώνας για το 35ωρο στην Ευρώπη συνδιασμένοι με τον αγώνα στις ΗΠΑ για 32 ώρες εργασίας αρχίζει να μετατρέπεται σε κύρια αιχμη του παγκόσμιου προλεταριάτου που μαστιγίζεται από τη μαζική ανεργία.

Η ανεργία στην ίδια τη Γερμανία έχει φτάσει τα 10% δηλ. 2.4 εκατομμύρια. Η μείωση των ωρών εργασίας στις 35 ώρες θα δημιουργήσει 1.1 εκατ. δου-

Αουντι, BMW, Πόρσε; Όπελ και Φολκσβάγκεν.

Έντρομη η Γερμανική αστική τάξη προχώρησε σύμφωνα με το περιοδικό «Στερν» σε στρατιωτικές ασκήσεις προετοιμασίας για εμφύλιο πόλεμο στις οποίες χρησιμοποιήθηκαν βαριά πυροβόλα και χειροβομβίδες για ν' αντιμετωπιστούν υποτιθέμενες «ομάδες εξτρεμιστών» κατά τη διάρκεια εξέγερσης που «σημειώνεται στη Δυ-

Αποψη της συγκέντρωσης 200.000 απεργών στη Βόννη.

Στην πρωτοπορεία των πρωτοφανών απεργιακών αγώνων βρίσκεται το συνδικάτο I.G. Μεταλλ (εργάτες Μετάλλου) το οποίο με τα 2,6 εκατ. εργάτες μέλη του είναι το μεγαλύτερο συνδικάτο στη Δυτική Ευρώπη.

Η Δυτ. Γερμανία είναι η μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο μετά τις ΗΠΑ, τη Σοβ. Ένωση και την Ιαπωνία. Είναι η δεύτερη πιο μεγάλη οικονομία στις εξαγωγές μετά τις ΗΠΑ και η πιο σημαντική στη Δυτ. Ευρώπη.

Είναι γι' αυτό που οι εργάτες όλου του κόσμου έχουν στρέψει το βλέμμα τους στις πανίσχυρες μεραρχίες του Γερμανι-

λίας. (Η μείωση κατά 1 ώρα στη Γαλλία διέσωσε 150,000 δουλειές).

Οι απεργίες κινδυνεύουν, σύμφωνα με τους Φινάνσιαλ Τάιμς, να φρενάρουν την μικρή οικονομική ανάκαμψη που παρατηρείται στη Γερμανία κι ολόκληρη τη Δυτ. Ευρώπη.

Η δεξιά αντιδραστική Κυβέρνηση Κολ και οι εργοδότες έχουν αντιδράσεις με λύσσα στις εργατικές κινητοποιήσεις.

Γύρω στους 320,000 εργαζόμενοι βρίσκονται ήδη εκτός εργασίας λόγω απεργιών, λοκάουτ και απολύσεων ενω έχουν κλείσει τα εργοστάσια παραγωγής των εταιρειών Μερσεντες,

Γερμανία μετά από μεγάλες και μακροχρόνιες απεργίες για τη μείωση της εβδομάδας εργασίας»!

Οι δεκαετίες σχετικής ηρεμίας και «ταξικής ειρήνης» έχουν τελειώσει μπροστά στην αδυναμία των Γερμανών καπιταλιστών να διατηρήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Με τους αγώνες που έχει αρχίσει η Γερμανική Εργατική τάξη μπαίνει ξανά, όπως στις δυο πρώτες δεκαετίες του αιώνα, στην πρωτοπορεία κι αποχτά ένα ηγετικό ρόλο στον αγώνα για το σοσιαλισμό σ' ολόκληρο τον κόσμο. Δώρος Μ.

Οι εργοδότες προετοιμάζουν επίθεση Η εργατική τάξη πρέπει να αντεπιτεθεί

συνέχεια από τη σελ. 2

με ήττα. Αν αφαιρεθεί το τιμариθμικό έστω έτσι που παραχωρείται με καθυστέρηση 6 μηνών θα 'ναι ένα κτύπημα στο βιοτικό μας επίπεδο και δεν πρέπει να χαριστεί έτσι εφκολα στον Αβρααμίδη και στους αστούς για να θησαυρίζουν κι άλλο.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ

Μπροστα σαφές τις επιθέσεις των αστών πρέπει

να είμαστε προετοιμασμένοι. Όμως ορισμένες δηλώσεις συντεχνιακών ηγετών δεν μπορούν παρα να προκαλέσουν ανησυχία στους εργαζομένους.

Η ομιλία του συν. Παύλου Δίγκλη στην Πρωτομαγιάτικη εκδήλωση της ΠΕΟ που άφησε να νοηθεί ότι η Π.Ε.Ο. θα δεχτεί οι εργάτες να δέχονται θυσίες όπως σ' όλη τη μετανεξαρτησιακή περίοδο όπως μετα το πραξικόπημα και την εισβολή για το καλό της «Εθνικής Οικονομίας» τείνουν να σπρώξουν την εργατική τάξη να πέσει ξανά στη παγίδα των αστών.

Η εργατική τάξη έκανε θυσίες μετα τα γεγονότα του '74 έφτασε σε σημείο να συμπειστούν τα μεροκάματα της μέχρι και 20% — 25%, έβαλε φρένο στα αιτήματα της για να φτιάξουν οι αστοί και να περιφανεύονται για το επιχειρηματικό τους δαιμόνιο και το «οικονομικό τους θαύμα». Μέσα σε συνθήκες κρίσης και αδιεξόδων του συστήματος οι αστοί επιχειρούν ξανά με καλύψη το εθνικό πρόβλημα να τα φορτώσουν στους εργαζομένους για να διαφυλάξουν τα κέρδη τους. Το να μιλούμε και να καλούμε σήμερα την

εργατική τάξη να προστατέψει την εθνική οικονομία τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών είναι σαν να ταυτιζόμαστε με τους ίδιους τους αστούς. Το να ζητούμε από την εργατική τάξη να περιορίσει την κατανάλωση όπως κάνει η Χαραυγή αποπροσανατολίζουμε την εργατική τάξη και την εμποδίζουμε να συνειδητοποιήσει τους πραγματικούς αίτιους της κρίσης.

Η ΔΕΟΚ

Με την πρόσφατη απόφαση του Κεντρικού Συμβουλίου της η ΔΕΟΚ έδειξε πως έχει τη δυνατότητα να κάνει σωστές διαπιστώσεις. Καταγγέλει τους εργοδότες και την κυβέρνηση ότι προ-

σπαθούν να φορτώσουν «στους ώμους των εργαζομένων» τα προβλήματα της οικονομίας και καλεί την εργατική τάξη να οργανωθεί «στο δρόμο της ταξικής πάλης». Οι διαπιστώσεις πρέπει όμως να πλαισιωθούν μ' ένα ριζοσπαστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει την κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας για να μπορέσουν να υλοποιηθούν τα μέτρα που προτείνονται.

Το κυριώτερο όμως πρόβλημα της ΔΕΟΚ, εκτός από τις οργανωτικές αδυναμίες, τη στελέχωση και τη μαζικοποίηση παραμένει η σωστή πολιτική σύνδεση από μέρους ΕΔΕΚ της ταξικής πολιτικής που θέλει να ακολουθήσει η Συντεχνία.

Οι οποιοδήποτε σωστές διαπιστώσεις κατανοούν ανώφελος απ τη στιγμή που η ΕΔΕΚ συμμαχεί με την κυβέρνηση πάνω σε άλλα θέματα όπως το Εθνικό, πολιτική που υποστηρίζει και η ηγεσία της ΔΕΟΚ. Το ζήτημα είναι καθαρό. Ή είσαι με το μέρος της αστικής τάξης ή με το μέρος των εργατών μέχρι το τέρμα. Μέση λύση δεν υπάρχει, ιδιαίτερα σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης.

Η σύγχυση που επικρατεί ανάμεσα στις ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι φυσικό να μεταφέρεται και στις πλατιές μάζες των εργαζομένων. Για να αποφευχθούν ακριβώς τέτοιες συγχύσεις πρέπει να

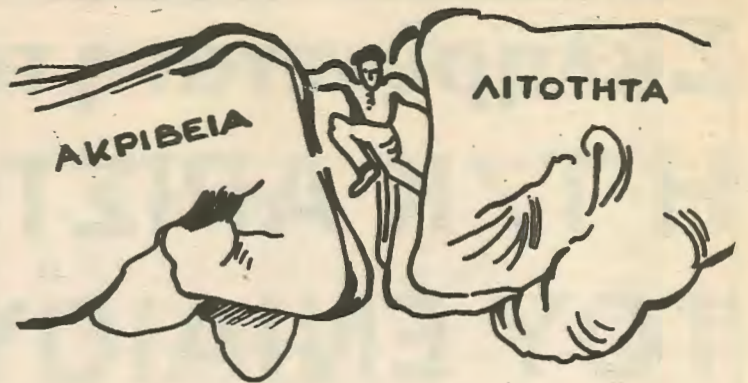
μνη στην εργατική τάξη ένα πρόγραμμα πάλης πάνω σε μια ταξική βάση που πρωταρχικό σκοπό θα έχει να ενώσει την εργατική τάξη σε ένα κοινό μέτωπο και να της δώσει τα απαραίτητα εφόδια να αντιμετωπίσει και να τσακίσει τα χτυπήματα των αστών.

Αυτό το κοινό μέτωπο πρέπει να βρει την οργανωτική του μορφή σ' ένα Κογκρέσσο των συντεχνιών. Αυτό είναι πάγιο αίτημα όλων των εργατών που όμως οι ηγέτες των συντεχνιών το καταχνιάζουν. Το πόσο έφκολα μπορεί να γίνει το βλέπουμε ξεκάθαρα και σήμερα από την κοινή στάση εργασίας για τον φόρο.

Το Κογκρέσσο, μέσα από τις δημοκρατικές διαδικασίες που θα αναπτύξει με την συμμετοχή των εγκλεγμένων αντιπροσώπων της εργατικής τάξης στο πάρσιμο των αποφάσεων θα γίνει ένα πανίσχυρο όπλο στα χέρια των εργατών.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η δημιουργία του Κογκρέσσου βέβαια δεν είναι αυτοσκοπός. Χρειάζεται και ένα πρόγραμμα το οποίο πρέπει να αντιτάξουμε στο ανταγωνιστικό πρόγραμμα των

αστών, πρόγραμμα που θα μας βγάξει από την κρίση και θα σπρώχνει την κοινωνία μπροστα. Ένα τέτοιο πρόγραμμα πρέπει να αγκαλιάσει όλα τα βασικά ζητήματα που απασχολούν τους εργαζομένους (Αυτόματη Τιμариθμική Αναπροσαρμογή, ίση πληρωμή για ίση δουλειά, κατώτατο εισόδημα, μείωση εργασίμων ωρών χωρίς μείωση απολαβών, επέκταση κοινωνικών υπηρεσιών (υγεία, στέγη, παιδεία, κ.λ.π. Πάταξη της ανεργίας κ.ο.κ.). Πρέπει όμως ταυτόχρονα να προχωράει στην απαίτηση για κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας (εισαγωγικό εξαγωγικό εμπόριο, τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, περιουσίες τσιφλικάδων και εκκλησίας, μεταλλεία και άλλα μονοπώλια και μεγάλες εταιρείες) έτσι που να φεύγει από τον έλεγχο των Αβρααμίδων των Λόρδων και των Γαλαταριώτηδων και να

επιτρέπει ένα κεντρικό σχέδιο παραγωγής, στην υπηρέσία του κοινωνικού συνόλου.

Με ένα τέτοιο πρόγραμμα στα χέρια η εργατική τάξη θα μπορέσει να βαδίσει απερίσπαστη και δυνατή ενάντια στις επιθέσεις των αστών. Η μέχρι σήμερα ιστορία του εργατικού κινήματος, οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των εργατικών τάξεων σε όλο το κόσμο (Αγγλία, Γερμανία, Γαλλία, Α. Αμερική) δείχνουν ότι πραγματικά το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ξέρει να πολεμά του ταξικούς εχθρούς και προχωρεί προς τον ιστορικό ρόλο του, την ανατροπή του σάπιου καπιταλισμού και το κτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας που θα καταργήσει μια για πάντα την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Αχιλλέας

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΧΟΡΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Στες 6 του Ιούλη και ώρα 9 μ.μ. θα γίνει στο ROCK HILL στην Αγλαντζια ο ετήσιος επαρχιακός χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Καθορίσαμε σαν φετινό στόχο τες £1.750 και η υπερκάλυψη του περσινού στόχου των £1000 μας βεβαιώνει πως θα πετύχουμε εύκολα το στόχο αν όλοι οι υποστηρικτές της εφημερίδας μας εργαστούν με τον ίδιο ζήλο όπως εργάστηκαν και για τους περσινούς χορούς.

Τα λεφτά που προέρχονται από τέτοιες εκδηλώσεις μαζί με τες εισφορές των φίλων και υποστηρικτών της εφημερίδας μας είναι τα μοναδικά που στηρίζουν τη συνέχιση της δουλειάς της Αριστερας Πτέρυγας.

Η επιτυχία του χορού θα βοηθήσει σημαντικά ώστε η φωνή της Έκφρασης και οι μαρξιστικές ιδέες να φτάσουν σε κάθε γωνία του εργατικού κινήματος.

Για προσφορά βοήθειας για το χορό και άλλες πληροφορίες, αποτείνεστε στο τηλ. 61553. Ζητείστε τη Συντονιστική Επιτροπή Χορού.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΕ ΜΕΖΕΔΕΣ - ΠΟΤΟ - ΜΟΥΣΙΚΗ: £4

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Και του χρόνου ισχυρότερο

Πολυ τους πεθυμήσαμε τον τελευταίο καιρό, το Πρόεδρο και τους πολιτικούς αρχηγούς μας. Κάναμε μαύρο μάτι που λένε να τους δούμε. Όμως άξιζε τον κόπο και με το παραπάνω. Μας έφεραν το πιο ισχυρό ψήφισμα από τον ΟΗΕ.

Έτσι τώρα δεν χρειάζεται πια, ούτε η δυναμική παρουσία της Ελλάδος, ούτε η αύξηση του 3% για την ενίσχυση της Εθνικής Φρουράς αλλά απλώς η ανύψωση του

ψηφίσματος μιά νύκτα στην πράσινη γραμμή και ο ουρανός θ' αστράψει με το «Έν τούτω Νίκα» όπως και τότε.

Τέλειωσαν λοιπόν τα βάσανα ενός λαού που ταλαιπωρήθηκε πολυ, με το να περιμένει κάθε χρόνο και καλύτερο ψήφισμα. Μας κούρασαν πολυ, αλλά επιτέλους μας τώδωσαν.

Ακόμα και οι φίλοι μας οι Αμερικάνοι δεν πρόβαλαν βέτο παρ' όλο που το συνήθιζαν πολυ

τελευταίως, αποδεικνύοντας ότι πάνω απ' τα οικονομικά συμφέροντα του καπιταλισμού υπάρχει κι η καρδιά. Μια καρδιά όλο αγάπη για τους βασανισμένους λαούς όλου του κόσμου.

Συμφιλιώθηκαν επιτέλους κι οι πολιτικοί αρχηγοί μας, που τόσα χρόνια ήθελαν να βγάλουν τα μάτια τους για ψύλλου πήδημα! Συμφιλιώθηκαν και οι ιδεολογίες τους φτιάχνοντας έτσι μια εύγευστη σούπα από λίγο καπι-

ταλισμο, λίγο σοσιαλισμο, λίγο φιλελευθερισμο και για γαρνιτούρα λίγο εθνικισμο. Σερβίρεται το μερσημέρι, για καλο και για κακο να χωνεύεται μέχρι τα μεσάνυκτα που πάμε για ύπνο.

Όσο για τον Ντενκας φαίνεται να παίζει τον εξοργισμένο με αυτήν την κατάσταση αν και η πραγματική του διάθεση είναι χαμόγελο, αφού όλα αυτά του εξασφαλίζουν να συνεχίζει να βάζει τα

κιλα του πάνω στην ράχη των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων, που τους έχει καταδικάσει σε χρόνια δίαιτα.

Όμως παρ' όλα αυτά εμείς το ψήφισμα το έχουμε στο χέρι. Το πολυ πολυ να μην γίνει το θαύμα που πιστεύουμε Όμως τις ελπίδες μας δεν θα τις χάσουμε. Έτσι θα ευχόμαστε και του χρόνου με υγεία και με ψήφισμα πιο ισχυρο.

Γιώργος Κυπραίος

Σκληρύνεται η ταξική πάλη στο βορρα Η Τ/Κ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

«Κατα την γιορτή αυτή (Πρωτομαγιά) που χαρακτηρίζεται σαν ημέρα ενότητας - αγώνα και αλληλεγγύης μπαίνει το ερώτημα: κατορθώσαμε μέχρι σήμερα να πετύχουμε την ενότητα μας και την αλληλεγγύη; Όχι, Υπάρχουν πολλοί λόγοι. Ο πιο σημαντικός είναι ότι οι εργαζόμενοι στην Κύπρο έχουν διαφορετικές απόψεις σχετικά με τα συμφέροντα τους αναφορικά με το κυπριακό. Ενώ μερικοί απο μας υποστήριξαν την ανακήρυξη χωριστού κράτους άλλοι αντιτάχθηκαν προς την ανεξαρτησία. Έτσι στους εργαζόμενους παρουσιάστηκαν διαφορετικοί στόχοι. Οι εργαζόμενοι συγχίστηκαν. Οι διαφορετικοί πολιτικοί στόχοι που επιδίωξαν οι αριστερες δυνάμεις στην λύση του Κυπριακού προβλήματος επηρέασαν αρνητικά την ενότητα, τον αγώνα και την αλληλεγγύη των εργαζομένων. Ότι έγινε έγινε. Κηρύχτηκε η ανεξαρτησία μας και κατα συνέπεια έχει εξαλειφθεί η βασική μας διαφορά. Εφόσον εξαλειφθηκε η διαφορά η ΚΤΟΣ πιστεύει ότι έχει άρθει το μεγαλύτερο εμπόδιο στο να στηθεί ένα ΚΟΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ με βάση κοινες αρχές. Αυτό θα πρέπει να πραγματοποιηθεί στην προσεχή περίοδο».

Το πιο πάνω απόσπασμα είναι παρμένο από το πρωτομαγιάτικο μήνυμα της Τ/κης αριστερης συντεχνίας των δασκάλων ΚΤΟΣ.

Στο πιο πάνω συμπέρασμα για το κοινό μέτωπο των εργαζομένων η ΚΤΟΣ δεν φθάνει καθόλου τυχαία. Εδώ και 10 χρόνια η Τ/Κ εργατική τάξη βρίσκεται και «αναπτύσσεται» μέσα στο δικό της εθνικό καπιταλιστικό «κράτος». Από αυτό τον διαχωρισμό περίμενε μια ανάπτυξη του βιοτικού της επιπέδου και μια καλύτερη ζωή. Αυτό που κατάφεραν να δώσουν ο Ντεκτας και οι Τ/Κ αστοί ήταν να αντικαταστήσουν την εκμετάλλευση των Τ/Κ εργαζομένων από τους Ε/Κ αστούς, με την δική τους. Αυτό ακριβώς το γεγονός, δηλαδή ότι οι Τ/Κ αστοί δεν μπορούν να προσφέρουν στους Τ/Κ εργαζόμενους τίποτα άλλο εκτός από την εκμετάλλευση, όπως και οι Ε/Κ είναι που συνειδητοποιούν καθημερινά οι Τ/Κ εργαζόμενοι μέσα από την εμπειρία τους. Και είναι αυτό ακριβώς που κάμνει το πρωτομαγιάτικο μήνυμα των Τ/Κ δασκάλων σημαντικό. Γίνεται δηλαδή σε μια περίοδο όξυνσης της ταξικής πάλης και της πολιτικής κρίσης.

Μερικά δείγματα αυτής της όξυνσης δίνουμε πιο κάτω:

— Στις 4 και 5 Μαΐου έγινε απεργία στο λιμάνι του Βαρωσίου στην οποία πήραν μέρος 250 εργάτες ζητώντας αυξήσεις και κοινωνικά ωφελήματα. Στην συνέχεια γίνεται απεργία στην «ζώνη ελεύθερου εμπορίου» ενώ ακολουθούν απολύσεις Τ/Κ εργατών στο εργοστάσιο της Πέψι—Κόλα και αντικατάστασή τους από τούρκους που πληρώνονται χαμηλότε-

ρα.

— Η πιο σημαντική όμως είναι η απεργία που άρχισε στα συσκευαστήρια της CYPFRUVEX στην Μόρφου — Βαρώσι και του γραφειακού προσωπικού της εταιρείας στην Λευκωσία. Η απεργία άρχισε στα μέσα του Μάη. Κατά την διάρκεια της απεργίας αυτής ο Ντεκτας αναγκάστηκε να βγάλει την μάσκα και να αποδείξει ξεκάθαρα πως καταλαβαίνει την «υπεράσπιση των Τ/Κ», αφού έστειλε την αστυνομία ενάντια στους απεργούς σε μια προσπάθεια του να διαλύσει την απεργία.

Οι Τ/Κ αστοί όμως εκτός από την αστυνομία χρησιμοποιούν και άλλα μέσα για να μπορέσουν να φορτώσουν τα βάρη της οικονομικής και πολιτικής τους χρεωκοπίας στους εργαζόμενους. Στο πρωτομαγιάτικο μήνυμά του το κόμμα της Εθνικής Ενότητας του Ντεκτας καλεί τους Τ/Κ σε ενότητα διότι λέει με την «ενότητα» και την «εργασία» φθάσαμε σήμερα μέχρι εδώ. (εννοώντας τον γεωγραφικό διαχωρισμό).

Η Οικονομική όμως κρίση στον βορρα είναι τέτοια που ούτε οι εθνικιστικές δηλώσεις ούτε η αστυνομία μπορούν να σταματήσουν την κίνηση της εργατικής τάξης. Αυτό το έχει διαπιστώσει πολύ γρήγορα ο Ντεκτας. Σε δήλωσή του στις αρχές του Μάη στην Κων/πολη μιλά για «κίνδυνο» διάσπασης των Τ/Κ, εννοώντας την κριτική που του γίνεται από τα αριστερα κόμματα σαν διάσπαση. Η απάντηση που έδωσαν οι ηγέτες των Αριστερων Κομμάτων Οζγκιουρ και Μποζκιουρτ στον Ντεκτας ήταν αρκετά χαρακτηριστική: «ότι έσπειρες θα θερίσεις!».

Ο Ντεκτας έκαμε τες

δηλώσεις του για «κίνδυνο» διάσπασης των Τ/Κ έχοντας υπόψη τες επικρίσεις που του γίνονται από τους ηγέτες των αριστερων κομμάτων. Συγκεκριμένα ο Οζγκιουρ κατηγορήσε τον Ντεκτας ότι δολοφόνησε τες συνομιλίες τον Μάρτη (του 84) όπως τες δηλοφόνησε και ο Κυπριανου τον Οκτώβρη (του 83). Αυτή η δήλωση φανερώνει για μια ακόμα φορά και πολύ πιο ξεκάθαρα απο πριν το πόσο διαφορετικές είναι οι θέσεις των ηγετων της Τ/Κ αριστερας όσον αφορά την λύση του Κυπριακού, απο τες θέσεις του Ντεκτας.

Οι δηλώσεις αυτές του Οζγκιουρ δεν έγιναν αυτή την περίοδο τυχαία αλλά είναι αποτέλεσμα της όξυνσης της ταξικής πάλης στον βορρα. Είναι αποτέλεσμα αυτού που οι Τ/Κ εργάτες φωνάζουν καθημερινά με τες απεργίες τους: ότι δηλαδή δεν είναι διαθετημένοι να πληρώνουν για τες συγκρούσεις των Τ/Κ αστων με τους Ε/Κ αστούς. Αυτό το γεγονός όμως δυστυχώς οι ηγεσίες των Τ/Κων, αλλά και Ε/κων αριστερων κομμάτων δεν το καταλαβαίνουν. Έτσι βλέπουμε το ΑΚΕΛ να επικρίνει τον Κυπριανου για τους χειρισμούς του στο κυπριακό την ίδια στιγμή που τον στηρίζει στην εξουσία και τον Οζγκιουρ να κατηγορεί τον Ντεκτας χωρίς να προσφέρει καμία διαφορετική διέξοδο αφού «δέχεται» την διέξοδο που δίδει ο Ντεκτας. Με τον τρόπο αυτό τα συμφέροντα των εργατων ουσιαστικά υποτάσσονται στα συμφέροντα των αστων.

Οι εργαζόμενοι όμως έχουν διαφορετικά συμφέροντα απο τους αστούς όσον αφορά την λύση του Κυπριακού. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τον βορρα, ισχύει και για τον νότο. Οι εργαζόμενοι είτε Ε/Κ είναι είτε Τ/Κ νιώθουν καθημερινά την εκμετάλλευση των καπιταλιστων να τους πνίγει. Οι εργαζόμενοι Ε/Κ και Τ/Κ δεν έχουν κανένα συμφέρον να σκοτώνονται μεταξύ τους για το πο θάνα τ' αφεντικό τους. Αντίθετα το συμφέρον είναι κοινό. Το συμφέρον τους είναι να ενώσουν τες δυνάμεις τους ενάντια σε κάθε λογής αφεντικά.

Με την αυξανόμενη οικονομική κρίση οι εργαζόμενοι βλέπουν το γεγονός αυτο ολοένα και πιο ξεκάθαρα. Και αν σήμερα οι ηγεσίες τους δέχονται να υποτάξουν τα συμφέροντα των εργατων στα συμφέροντα των καπιταλιστων αύριο, με την ανάπτυξη του το εργατικό κίνημα που θάρθει αναγκαστικά σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης, θα τες

Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση

σπρώχνει όλο και περισσότερο για να διεκδικήσουν τα συμφέροντα τους. 10 χρόνια ύστερα απο την «απελευθέρωση» τους οι Τ/Κ εργάτες βάζουν τες βάσεις για το κοινό μέτωπο των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Ένα μέτωπο

που δίνει την δυνατότητα στους εργάτες αφού διώξουν τους καπιταλιστες απο την εξουσία να προχωρήσουν σε μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική.

Πανίκος Σ.

σοσιαλιστική

εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500